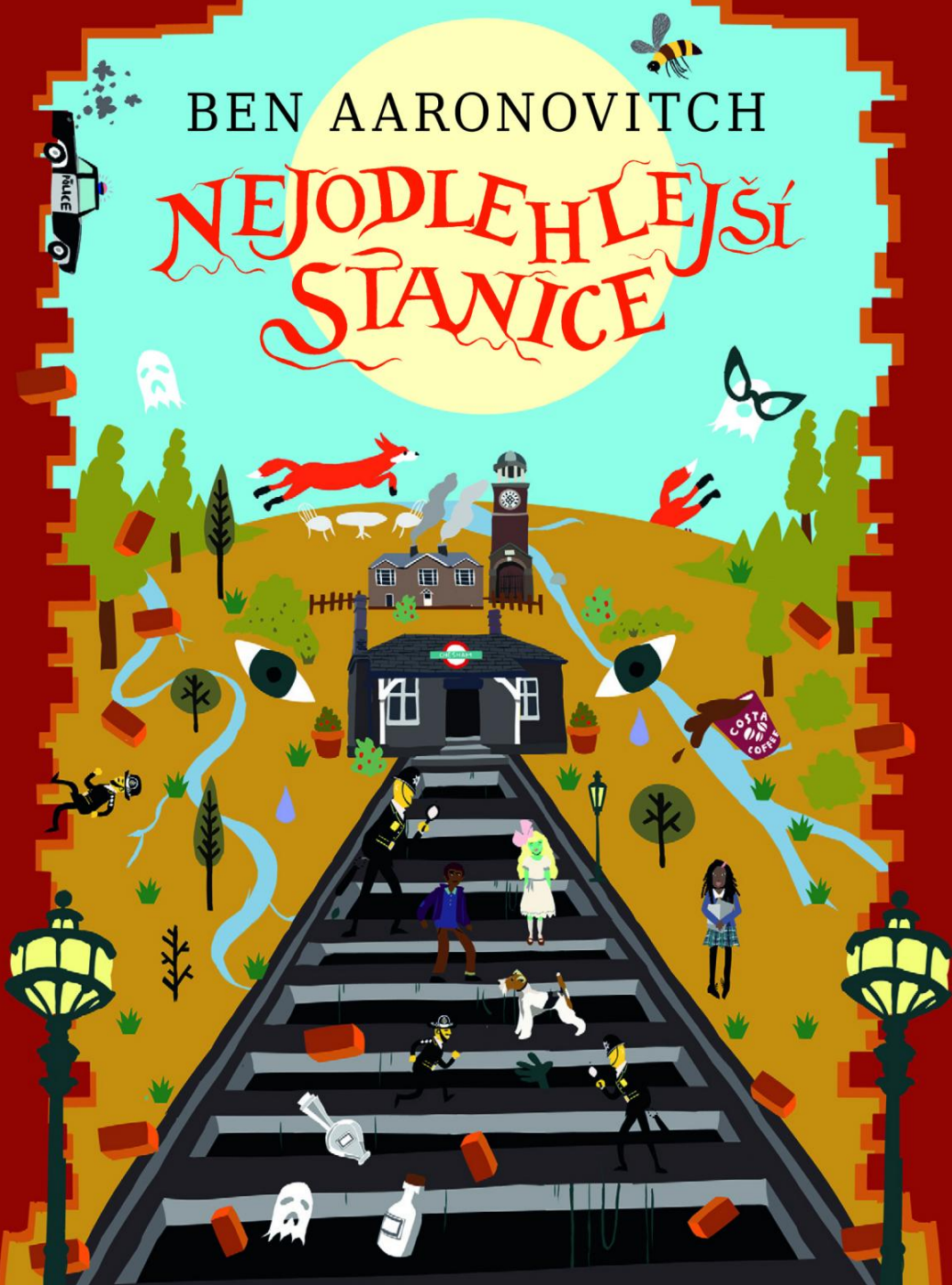

BEN AARONOVITCH

NEJODLEHLEJŠÍ STANICE

NEJODLEHLEJŠÍ STANICE

BEN AARONOVITCH

NEJODLEHLEJŠÍ
STANICE

ARGO

Přeložil Milan Žáček

Edici Fantastika řídí Martin Šust.

© Argo, 2018

Copyright © Ben Aaronovitch, 2017

First published by Orion/Gollancz/Weidenfeld, London

Translation © Milan Žáček, 2018

Cover art © Kateřina Bažantová, 2018

ISBN 978-80-257-2611-2 (váz)

ISBN 978-80-257-2689-1 (e-kniha)

*Bobu Hunterovi, který stále nechápe,
jak se přičinil o to, že vypadám dobře.*

Ať už jste kdokoli, já jsem měla odjakživa k cizím lidem důvěru.

Tramvaj do stanice Touha,
Tennessee Williams

Ceci n'est pas un métro

Jaget řekl, že se v televizi díval na dokument, jak se lidé učí stopovat zvířata.

„Ne běloši, chápeš. Ale lidi, co vyrostli v buši.“

V tomhle případě šlo o lidi jihoafrického národa !Xun, jenže Jaget neuměl na začátku slova správně mlasknout, dokud jsem ho to nenaučil. Sám to umím jenom díky svým dávným romantickým snům o emigraci do Jižní Afriky a komusi, kdo mi to tehdy předvedl. Jelikož jsem tohle mlaskání už deset let necvičil, nejspíš jsme ho oba prováděli špatně. Spolucestující nám věnovali několik rozpačitých pohledů – pravděpodobně proto, že jsme oba byli v plné uniformě.

Je pravda, že seržant Jaget Kumar se v uniformě proměňuje neustále, aby líp odrazil teroristy, kapsáře a lidi, kteří si moc nahlas pouští hudbu. Ale já se bez svojí taktické vesty klidně obejdu. Zvláště ve vagonu metra za ranní špičky koncem července, kdy prodeje balené vody dosahují vrcholu. Soupravy typu S8 mají mít klimatizaci, ale že byste to poznali, to se říct nedá.

Přesto je úžasné, jak i v tom nejnapěchovanějším vagonu metra vám dokáže policejní uniforma vydobýt dobrých deset centimetrů osobního prostoru navíc. Ostatní cestující si

doslova lezou do podpaží, jen aby se vás nemuseli dotýkat. Možná si myslí, že takový kontakt přináší smůlu nebo něco v tom smyslu.

„No prostě,“ řekl Jaget. „Chápeš, s těmihle lidmi se to má tak, že se začínají učit stopovat zhruba ve stejném věku, kdy se učí chodit. Jejich tátové je berou do přírody a ukazují jim co a jak, takže když dospějí, jsou z nich experti. Měli tam jednoho mladýho kluka, ten se koukl na stezku a odříkal seznam všech zvířat, co tamtudy prošla za poslední dva dny.“

„Jak věděli, že říká pravdu?“

„Cože?“

„Ti dokumentaristi,“ řekl jsem. „Jak poznali, že jim říká pravdu? Mohl si všechny ty žvásty vymyslet.“

„Proč by si to vymýšlel?“

„Protože má kolem sebe bohatý týpky s penězi a kamerami a prostě ví, že přesně tohle chtějí slyšet.“

„Já mu věřil, stačí?“

Namítl jsem, že bych tam přes noc do úkrytu nainstaloval citlivou kameru a pak by se stopařovo líčení dalo srovnat s videozáznamem. Jaget se nechal slyšet, že mi uniká podstata.

„A ta je jaká?“

„Možná že Abigail jde hledání duchů líp než tobě proto, že jsi jí za poslední dva roky nic jinýho dělat nedovolil. Deset tisíc hodin je prostě poznat.“

„Kromě lovení duchů dělá i jiný věci,“ řekl jsem.

„Jako třeba co?“

„Nevím. A to mě právě trápí.“

A tehdy jsme uslyšeli povyk z druhého konce našeho vagonu. Uvítali bychom poutivý, upřímný výkřik, ale po dvouhodinovém ježdění metrem v dopravní špičce jsme se byli ochotní spokojit s čímkoliv.

„Konečně,“ vydechl Jaget.

I když jsme na sobě měli uniformy, vagonem jsme se prodírali dobrých pět minut. A jakmile jsme se dostali na místo, všichni se už usilovně tvářili, jako by se nic nestalo.

Do paměti jsem si vstřípil jednotlivé okolní tváře pro případ, že by později měly svou důležitost, načež jsem zaměřil pozornost na mladou bělošku v modrém konfekčním sukňovém kostýmu, která se ošívala na sedadle u posledních dveří. Zaujala mě nejen proto, že byla celá zardělá, ale taky proto, že po nás po očku pokukovala a pak dělala, že ji strašně zajímá její kindle.

S Jagetem jsme chvíli dělali ramena, dokud jsme si nevytvořili dost místa na to, abych si mohl dřepnout, načež jsem se svým nejlepším nezastrašujícím hlasem té mladé ženy zeptal, jestli je v pořádku. Kdyby vás to zajímalo, ten kamarádský melodický tón s konejšivou stopou oblastního – v mém případě cockneyského přízvuku – používáme naprosto záměrně. Cvičíme si ho před zrcadlem. Má vyvolat dojem, že jsme zcela přátelští, moderní a proklientsky zaměřeni policisté, kterým jde při výkonu služby jen a pouze o vaše blaho... ale kteří od vás neodejdou, dokud si s námi nepromluvíte. Omlouvám se, takhle my prostě fungujeme.

Iniciativu jsem přenechal Jagetovi, protože jsme se formálně vzato vyskytovali v jeho jurisdikci – zvláště pokud by se ukázalo, že máme co do činění s běžným sexuálním napadením. Jaget na úvod zjistil, jak se dotyčná jmenuje – Jessica Talacreová –, že je jí dvacet čtyři a že pracuje jako redaktorka pro jedno malé technické nakladatelství nedaleko Charterhouse Street.

„To jste křičela vy?“ zeptal se.

„Jen jsem se lekla,“ odpověděla a založila si ruce. „Někdo do mě vrazil.“

Jaget se rozhlédl po okolních cestujících.

„Někdo z těchhle lidí?“

„Bylo to nedopatření. Neúmyslné.“

„Ale nikdo z těchhle lidí to nebyl, že ne?“ ozval jsem se.

Jessica Talacreová se na mě ostře zadívala. „Proč si to myslíte?“

„Nebylo na tom člověku něco trochu divného?“ pokračoval jsem.

„Kromě toho, že to byl duch?“ zeptala se a nasadila vzdorovitý a potom i trochu ustrašený výraz, jestli náhodou někde nemáme ukryté příslovečné bílé pláště.

„Co vás vede k domněnce, že to byl duch?“ zajímalo mě.

„Protože se mi přímo před očima vytratil.“

Vytáhl jsem zápisník a zeptal se, jestli by mi ho mohla popsat.

„Moment,“ opáčila. „Vy mi *věříte*?“

Přicházela hlášení, která naznačovala, že se na metropolitní lince vyskytuje duch. Jaget s tím zamířil za mnou, protože rozvrtné fantasmagorické jevy spadají do kompetence Speciálního vyhodnocovacího útvaru jinak známého jako Rozmar jinak známého jako „ti divní týpci“. Poněvadž SVÚ, ačkoliv tvořil jednotku operativního řízení, sestával pouze ze mě a z detektiva vrchního inspektora Nightingalea a poněvadž inspektoři nevstávají z postele kvůli ničemu méně důležitějšímu, než je mrtvola na faře, většinu prvotních šetření obstarává moje maličkost.

Když jsem se s Jagetem setkal poprvé, pracoval pro Britskou dopravní policii a její odbor londýnského metra, ten však zrovna nedávno prošel reorganizací a Jagetovi byla přidělena vlastní kancelář v jejich luxusní centrále v Camden Townu. Formálně vzato pracoval přímo pro vrchního kon-

stábla jako hlavní řešitel a odstraňovatel potíží, ale ve skutečnosti měl za úkol potýkat se v rámci londýnského metra s podivnostmi. A vyčítal to mně.

„Sám přece rád prozkoumáváš místa v podzemí,“ připomněl jsem mu. „K tomuhle jsi přišel vlastním přičiněním.“

Uznával, že práci má vsutku různorodou. Podařilo se mi navštívit jeho zbrusu novou kancelář, z níž by byl úchvatný výhled na parkoviště a kanál, kdyby nemusel mít ustavičně zatažené žaluzie, aby mu dovnitř nekoukali lidé.

„Nemůžeme dopustit, aby občané viděli, čemu se celej den věnujeme,“ prohodil Jaget, než mi podal žlutou složku plnou písemností. Soubory se obvykle posílají tam a zpátky jako přílohy emailů, ale Rozmar dělá věci raději postaru. Je to jednak preventivní opatření, aby nikdo nezveřejnil jejich obsah, ale také proto, že v jednadvacátém století momentálně prodlévá pouze jeden z nás.

„Tohle jsem dostal od Projektu Opatrovník,“ vysvětloval Jaget. „Stáli o moji radu.“

Projekt Opatrovník byl společnou iniciativou BDP, metropolitní policie, londýnského dopravního podniku a policie v City a jeho náplní bylo řešení sexuálně motivovaných útoků a nepřístojného chování v prostředcích městské hromadné dopravy. Součástí iniciativy byla snaha zvýšit počty nahlášených incidentů, což znamenalo přesvědčit oběti, že je bereme vážně. Pokud pak dostanete hned několik stížností na útoky ze strany „muže, který zmizel“, nehodíte je prostě do koše. Předáte je lidem, kteří mají divné šílenosti v popisu práce, jinak řečeno mně a Jagetovi.

„Muž, který zmizel?“ zeptal jsem se.

Byla to hromádka stížností od dvou mužů a tří žen, kteří buď zavolali na horkou linku Projektu Opatrovník, nebo na

klasickou policejní tísňovou linku a nahlásili, že je někdo různě osahával, křičel na ně a v jednom případě zasypal rasistickými nadávkami.

„Všechno se to stalo na metropolitní lince,“ dodal Jaget.

Divný aspekt se projevil při následném šetření. Když jsme se s pětící našich oznamovatelů spojili, všichni popřeli, že by k nějakému střetu někdy došlo, a na kontakt ze strany policie reagovali směsicí překvapení a podráždění. Svědci a oběti své výpovědi obecně mění neustále, zvláště u činů z nesnášenlivosti a v případech domácího násilí, zde byl však patrný jednoznačný společný vzorec – proto mě napadlo, jestli je někdo nezastrašuje.

„To následný prošetření se pak prošetřovalo?“ zeptal jsem se.

„Starosti si dělali zvláště s Amirah Khalilovou, kvůli tomu rasovému podtextu,“ odpověděl Jaget a ukázal i přepis jejího prvního volání na tísňovou linku – důležité části byly zvýrazněny.

VOLAJÍCÍ: Nadával mi do špinavé Saracénky a choval se totálně nepřičetně. Mám strach, že se [nesrozumitelné] vrátil. Vy-děsil mě, že se něco ... [HOVOR UKONČEN NA STRANĚ VOLAJÍCÍ OSOBY]

„Myslíme, že v tom okamžiku zajela do tunelů severně od Baker Street,“ dodal Jaget. „Pak už nezavolala.“

Ale Operace Opatrovník znala její jméno, protože volala z mobilu, takže bylo relativně snadné vypátrat adresu jejího trvalého bydliště ve Watfordu. Na ní popřela, že by k nějakému takovému činu došlo nebo že by vůbec volala policii.

„Mluvil jsem s příslušníky, co ji vyslyšali,“ řekl Jaget, „a těm prý připadalo, jako by si opravdu nepamatovala, že by někam volala.“

Podíval jsem se na fotografii Amirah Khalilové – kulatá tvář, tmavé oči. Její rodina pocházela z Egypta, ale byla dost světlá, abyste ji mohli považovat za Italku nebo Španělku. Saracénka... to byla zvláštní nadávka.

„Měla v tom metru šátek nebo hidžáb?“

„Zaujala tě ta Saracénka, co?“ zeptal se Jaget. „Při výslechu měla hidžáb, proto ten zájem.“

Operace Opatrovník zpětně kontaktovala i druhého volajícího. Jistého Jonathana Pickeringa z Grove Avenue v Pinne-ru. Pan Pickering byl ve skutečnosti vyslechnut jen krátce poté, co se ozval. Dotazování prováděla dvojice příslušníků BDP, kteří se s ním, na jeho vlastní žádost, setkali na stanici Finchley Road během deseti minut po zavolání. Podle protokolu příslušníků BDP se pan Pickering k důvodům, proč vystoupil na Finchley Road, vyjadřoval vágně a nejistě – když se od něj pokusili získat výpověď, popřel, že k nějakému incidentu vůbec došlo. Jakmile bylo panu Pickeringovi sděleno, že telefonát z jeho čísla je nahraný, řekl, že si na volání na tísňovou linku vůbec nepamatuje, a když mu výpis volání potvrdil, že na policii opravdu volal, byl překvapený a nemohl tomu uvěřit.

Sám jsem se na přepis jeho volání podíval. Pan Pickering zřetelně prohlašuje, že ho obtěžoval „nějaký divný chlap“, který ho nazval „dráteníkem“ a žádal ho, aby „stál rovně“. V přepisu je pak uvedeno, že následovala asi dvouvteřinová pauza a potom bylo pana Pickeringa slyšet, jak se ostatních cestujících ptá: „Viděli jste to, že jo? Viděli jste to?... Jak jste to kurva mohli nevidět?“

Pan Pickering pracuje jako kodér pro jednu společnost zabývající se vývojem softwaru se sídlem kousek od kruhového objezdu na Old Street, takže na rozdíl od slečny Khanové by

přestupoval na King's Cross. V tomhle ohledu tu tudíž nebyla žádná shoda.

„Co si myslíš?“ zeptal se Jaget.

Řekl jsem mu, že s tou „Saracénkou“ mě teda dostal a že si soubory vezmu domů, provedu prvotní Sokolí šetření a další den se mu ozvu.

„Prvotní Sokolí šetření?“ podivil se.

„V Rozmaru jsme akceptovali možnosti moderní policejní práce.“

Náš registrační systém byl čistě edvardovský. Všechny materiály spjaté s duchy jsme měli rozeteté ve dvou různých knihovnách, zdánlivě nahodile archivovaná hlášení od čarodějů a provinčních praktiků pokrývala období dvou staletí a kartotéční systém byl podezřele neúplný; mám tušení, že člověk, který to organizoval, práce někdy v polovině znechuceně zanechal.

Naštěstí jsem měl přístup k té nejmodernější kancelářské výbavě, neplacené pubescentní stážistce v podobě mé sestřenic Abigail Kamarové. Kterou, protože jsme měli právě letní prázdniny, bylo třeba držet zkrátka, aby se do ničeho nena-močila.

„Jakej duch?“ zeptala se.

„My nevíme, že je to duch,“ upřesnil jsem. „Ještě si nevytvářej žádný domněnky.“

Obrátila oči v sloup, aby mi sdělila, že domněnky si vytváří pouze jeden z nás, a ona to není. Měla úzkou tvář, na níž uměla nasadit výraz tak mocné agresivní podezíravosti, že ji prý její učitelé cítili, i když se právě schovávali ve sborovně. Kvůli její tvrdošijnosti, v kombinaci s tímhle výrazem – a obvyklým každodenním skrývaným rasismem –, jí neustále hrozilo vyloučení ze školy.

„Je to potíživka,“ řekla mi jedna její učitelka, ale zaváhala, když jsem se jí zeptal, jak přesně se tahle vlastnost projevuje.

„Já nevím,“ záupěla. „Jen tam sedí a kouká na vás a vůbec nevěnuje pozornost výuce.“

Nightingale, můj šéf, který ji učí latinsky, s ní takové problémy nemá.

„Kdyby jen všichni mí žáci byli tak přičinliví,“ posteskl si, což mi za stavu, kdy jsem jeho jediným dalším studentem já sám, připadalo trochu nefér. Abigail nemusela na plný úvazek řešit případy ani se učit magii. I když počítám, že k té magii zas tak daleko neměla.

„Musel jste vědět, že ji nevyhnutelně bude třeba učit,“ řekl Nightingale.

„Doufal jsem, že to počká, dokud jí nebude nejmíň osmnáct,“ opáčil jsem, ačkoliv ve skutečnosti jsem doufal spíš v to, že ztratí zájem... ale co můžete dělat? Slib je slib, nebo jak to říkal Nightingale: „Buď vaše slovo za něco stojí, nebo je bezcenné.“

A magie je obtížná, komplikovaná a nese s sebou vážná rizika. Jenže veškeré autodidaktické snahy mají téměř nevyhnutelně fatální následky. A měl jsem za to, že kdybychom se Abigail nevěnovali, zkusila by se učit sama. Takže dřív nebo později si budeme muset sednout s jejími rodiči a vysvětlit jim, že jejich dceru chceme učit magii.

„Je to bezpečné?“ zeptají se.

„Ne, je to příšerně nebezpečné, ale pokud ji učit nebudeme, nejspíš se sama neúmyslně zabije dřív, než oslaví šestnácté narozeniny.“

Na takový rozhovor jsem se opravdu těšil.

Oddalovat tenhle úděsný den se dalo třeba kvalitním, důkladným a pravděpodobně zbytečným pátráním v archivu.